

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Zámek Klášterec nad Ohří, příspěvková organizace**, IČO: 47792311,
se sídlem Chomutovská 1, 431 51 Klášterec nad Ohří,
zastoupená JUDr. Janou Martinů, advokátkou,
se sídlem Zahradní 253, 431 51 Klášterec nad Ohří,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. 44366/17/5000-10470-700938,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

č. j. 44366/17/5000-10470-700938, kterým byla zamítnuta její odvolání a potvrzeny platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 11. 2016, č. j. 2296813/16/2500-31472-506359, a č. j. 2296814/16/2500-31472-506359, jimiž byl žalobkyni dle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), v prvním případě vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 15 600 Kč a ve druhém případě do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 88 400 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby shrnula dosavadní průběh správního řízení. Uvedla, že odvody za porušení rozpočtové kázně jí byly správcem daně vyměřeny v souvislosti s dohodou o vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací a poskytnutí příspěvku spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. CVA-VN-40/2015, č. projektu CZ.1.04/2.1.00/03.00015 ze dne 27. 3. 2015 (dále jen „dohoda“), kterou uzavřela s Úřadem práce České republiky (dále jen „poskytovatel“ nebo „úřad práce“), a na základě níž se zavázala vytvořit v období 1. 4. 2015 až 31. 10. 2015 dvě pracovní místa uklízeče veřejných prostranství a dvě pracovní místa pomocného pracovníka v kulturním zařízení s týdenní pracovní dobou 40 hodin, a tato místa obsadit uchazeči o zaměstnání, které úřad práce doporučí. Úřad práce se současně jako poskytovatel zavázal žalobkyni vyplácet příspěvek ve výši vynaložených prostředků na plat zaměstnanců. Za každého zaměstnance tak byl dohodnut příspěvek v částce 13 000 Kč, přičemž byl žalobkyni na základě nadepsané dohody vyplacen příspěvek celkem 364 000 Kč.
3. Dne 11. 7. 2016 byl úřadem práce sepsán protokol o kontrole příjemce veřejné finanční podpory č. j. 251868/16/UL, v jehož závěru bylo konstatováno, že za měsíce duben až srpen 2015 nebyla předmětná dohoda řádně plněna, a proto byla žalobkyně dne 5. 8. 2016 vyzvána k vrácení finančních prostředků v částce 260 000 Kč do 30 kalendářních dnů od doručení výzvy, což však ve stanovené lhůtě neučinila. Dne 20. 10. 2016 pak vydal správce daně oznámení o zahájení řízení podle § 91 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně u peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu.
4. S odkazem na shora uvedené důvody poté správce daně vyměřil žalobkyni již dříve konstatovanými platebními výměry odvod za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 104 000 Kč (tj. 15 600 Kč a 88 400 Kč), když podle názoru žalobkyně uzavřel, že zohlednil skutečnost, že žalobkyně odvedla zákonné odvody a výplatu před přijetím příspěvku plynoucího z dohody, přičemž tuto podmínku nesplnila v měsících březnu, dubnu, květnu a červnu roku 2015, a proto vyměřil odvod pouze ve výši 192 000 Kč. Žalobkyně přitom poukázala na skutečnost, že dohoda byla platná až od 1. 4. 2015 a že základem pro výpočet 85 % byla částka 104 000 Kč, nikoliv 192 000 Kč. Předmětné platební výměry tedy dle žalobkyně neobsahují detailní údaje o provedení odvodů za zaměstnance, když odkazují na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tabulku ze zahájení řízení (pozn. obsahující konkrétní termíny, v nichž jmenovaná doručila úřadu práce výkazy, vyplatila zaměstnanci plat, provedla zákonné odvody a přijala příspěvky na svůj účet, včetně výše takto poskytnuté podpory), a tudíž jsou dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné. K odvolání žalobkyně žalovaný napadené platební výměry potvrdil, přičemž konstatoval, že se žalobkyně dopustila závažného porušení podmínek dohody. Na rozdíl od správce daně však uvedl, že k porušení rozpočtové kázně došlo v měsících dubnu a květnu 2015 ve výši 104 000 Kč, kdy měl být příspěvek připsán dříve, než byly provedeny odvody zákonného pojistného za zaměstnance. Žalobkyně pak upozornila také na rozdíl v označení „v měsíci dubnu a květnu 2015“ a „za měsíc duben a květen 2015“. I v žalobou napadeném rozhodnutí nicméně dle žalobkyně chybí uvedení přesného data jí učinění zákonných odvodů za zaměstnance v dotčených měsících, a proto je i toto rozhodnutí dle jejího tvrzení nepřezkoumatelné.

5. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že v předmětném řízení byly porušeny lhůty ve smyslu pokynu ministra financí ze dne 7. 12. 2015, č. MF-5. Dne 5. 12. 2016 totiž žalobkyně podala ve věci odvolání proti oběma výše uvedeným platebním výměrům, avšak tato odvolání byla postoupena žalovanému až dne 10. 2. 2017, tj. po více než dvou měsících. V řešeném případě tak nebylo postupováno bez zbytečného odkladu. Podle zmíněného pokynu ministra financí pak mělo být vydáno rozhodnutí o odvolání do 6 měsíců (do května 2017), což se nestalo, a tudíž došlo k porušení zákona.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu zrekapituloval dosavadní průběh řízení ve věci, jakož i žalobní argumentaci. Následně žalovaný odkázal na oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2154400/16/2500-31472-506359, které bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky dne 21. 10. 2016. Tato písemnost obsahovala vyčíslení jednotlivých porušení a odvodů, včetně dat. Žalobkyně se k ní pak ve stanovené lhůtě i vyjádřila. Oba žalobkyní namítané platební výměry přitom na tuto písemnost odkazují, přičemž tato byla podkladem pro rozhodnutí správce daně. Totéž dle žalovaného platí i o žalobou napadeném rozhodnutí. Správce daně tak využil v daňovém řízení důkazních prostředků předložených poskytovatelem příspěvku. Součástí spisového materiálu je dále i protokol o kontrole provedené úřadem práce u žalobkyně dne 11. 7. 2016. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by žalobkyně proti výsledku dané kontroly (provedené podle zákona o finanční kontrole ve veřejné správě) jakkoli brojila, ačkoliv součástí poukazovaného protokolu je poučení o možnosti podat námitky. Žalobkyně poté nijak nereagovala na výzvu k vrácení finančních prostředků ze dne 5. 8. 2016, která jí byla poskytovatelem příspěvku následně doručena. Žalovaný tak přezkoumal úřadem práce předložené důkazní prostředky, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by nějaký důkazní prostředek předložila sama žalobkyně, ačkoliv k tomu byla vyzývána. Další možnost k předložení důkazních prostředků měla žalobkyně též po celou dobu probíhajícího odvolacího řízení. Až na výzvu k odstranění vad odvolání předložila dne 4. 1. 2017 vyúčtování mzdových nákladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Úřad práce žalobkyni vytýkal, že neuhradila platy za daná období (tj. duben a květen 2015) nejpozději v den odeslání výkazu vyúčtování mzdových nákladů úřadu práce a v tomtéž termínu neodvedla pojistné na veřejné zdravotní pojištění a na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Tím totiž došlo k porušení bodu 2 článku VI dohody a porušení rozpočtové kázně. Žalovaný současně zdůraznil, že úřadem práce původně uvedené porušení rozpočtové kázně za dané období dle dohody ze dne 27. 3. 2015 ve výši 260 000 Kč správce daně na základě provedení dokazování korigoval na celkový odvod 104 000 Kč. Pokud žalobkyně dále namítla, že v odůvodnění platebních výměrů je nesprávně uvedeno, že 85 % z částky 192 000 Kč činí 88 400 Kč, pak žalovaný konstatoval, že podnět úřadu práce se týkal dvou dohod a tří pochybení žalobkyně, přičemž v daném komplexu bylo vydáno celkem 6 platebních výměrů. Tato žaloba a jí napadené rozhodnutí o odvolání se tedy týká pouze dvou posuzovaných platebních výměrů. Částka 192 000 Kč přitom byla součtem všech odvodů (tj. 4 platebních výměrů) za porušení rozpočtové kázně uložených za pochybení spočívající v porušení bodu 2 článku VI dohod.
8. Nedodržení pokynu ministra financí ze dne 7. 12. 2015, č. MF-5, o stanovení lhůt při správě daní, pak dle žalovaného nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předmětný pokyn je totiž vnitřním organizačním opatřením, který zavazuje podřízené útvary a jejich zaměstnance. Pokud v této souvislosti žalobkyně dovozovala porušení § 38 daňového rádu, žalovaný zmínil, že lhůtou obvyklou pro vydání rozhodnutí jsou dle tohoto ustanovení tři měsíce. Z toho důvodu byl tedy vydán pokyn MF-5 stanovující jisté výjimky. Postoupil-li správce daně spisový materiál ve věci odvolacímu orgánu ve lhůtě dvou měsíců s tím, že v mezidobí byla vydána výzva k odstranění vad podaného odvolání, přičemž právě dle pokynu MF-5 se doba od vydání výzvy do pátého pracovního dne po poskytnutí požadované součinnosti do lhůty k vydání rozhodnutí nepočítá, nelze z dané situace vyvodit žádné porušení zákona ze strany správce daně. Jedná-li se o žalobkynin tvrzeňé porušení pokynu MF-5 ze strany samotného žalovaného, pak zástupkyně žalobkyně obdržela dne 16. 7. 2017 prostřednictvím datové schránky sdělení č. j. 31189/17/5000-10470-700938, kterým byla informována o tom, že Generální finanční ředitelství prodloužilo lhůtu pro vyřízení všech odvolání žalobce do dne 15. 9. 2017. Předmětná námitka je tak dle žalovaného toliko účelová.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 3. 2015 uzavřela žalobkyně s úřadem práce shora uvedenou dohodu, na základě které jí měl být dle podmínek stanovených v článku II poskytován příspěvek na vynaložené prostředky za platy a zákonné odvody za zaměstnance v souvislosti se zřízením dvou pracovních pozic uklízeče veřejných prostranství a dvou pracovních pozic pomocných pracovníků v kulturním zařízení (maximální výše měsíčního příspěvku na 1 pracovní místo činila 13 000 Kč). V článku III bodu 6 dohody se žalobkyně zavázala poskytovateli nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období dokládat výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů – VPP“ (dále jen „výkaz“). Podle článku VI bodu 2 ve spojení s bodem 1 dohody bylo stanoveno, že se žalobkyně zavazuje vyplacený měsíční příspěvek poskytovateli vrátit nejpozději do 30 pracovních dnů ode dne, kdy k tomu byla vyzvána, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doručení výkazu poskytovateli a částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance uvedená v tomto výkazu, nebude nejpozději v den doručení výkazu za tento příslušný měsíc poskytovateli odvedena. V článku VII bodu 4 dohody pak bylo stanoveno, že nevrácení příspěvku nebo jeho části podle článku VI dohody je porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, jež bude postihováno odvodem podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona.
13. Ve dnech 11. 4. – 30. 6. 2016 provedl úřad práce u žalobkyně kontrolu plnění podmínek poskytnuté finanční podpory (příspěvku), jejíž výsledky shrnul v protokole o kontrole ze dne 11. 7. 2016. V rámci kontrolního šetření zjistil, že žalobkyně za měsíce duben, květen a červenec 2015 porušila povinnost provést úhrady platů v souladu s dohodou, tj. nejpozději v den doručení výkazu vyúčtování mzdových nákladů, a za měsíce duben až srpen 2015 porušila povinnost provést příslušné odvody v souladu s dohodou, tj. nejpozději v den doručení výkazu vyúčtování mzdových nákladů. S ohledem na uvedená zjištění, jakož i vzhledem ke zjištěním učiněným ve vztahu k dohodě č. CVA-VN-64/2014, vyzval úřad práce žalobkyni výzvou k vrácení finančních prostředků ze dne 5. 8. 2016 k vrácení poskytnutého příspěvku v celkové výši 473 766 Kč, a to nejpozději do 30 kalendářních dnů od doručení této výzvy. Ve stanovené lhůtě však žalobkyně poskytnutou podporu nevrátila.
14. Oznámením o zahájení řízení podle § 91 odst. 1 daňového řádu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2154400/16/2500-31472-506359, správce daně seznámil žalobkyni se skutečností, že na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základě předání kontrolních zjištění provedených ze strany úřadu práce zahájil řízení o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že předmětem podnětu byla informace, že žalobkyně v rozporu s článkem VI bodu 2 ve spojení s bodem 1 dohody porušila povinnost vrátit část jí vyplacených příspěvků na vytvoření pracovních míst, když v úřadem práce vymezených měsících vyplatila zaměstnanci plat a provedla zákonné odvody až po proplacení příspěvku. K vrácení části příspěvků pak byla žalobkyně úřadem práce vyzvána, svou povinnost však nesplnila. Na základě uvedeného dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně nevrácením příspěvků ve stanovené lhůtě porušila rozpočtovou kázeň ve smyslu článku VII bodu 4 dohody, a to ve výši 192 000 Kč z dotčené dohody, jakož i z dohody č. CVA-VN-64/2014. Součástí odůvodnění rovněž byla tabulka obsahující konkrétní termíny doručení jednotlivých výkazů, vyplacení platu zaměstnancům, provedení zákonných odvodů a přijetí příspěvku na účet žalobkyně, včetně výše poskytnuté podpory.

15. Dne 15. 11. 2016 vydal správce daně dříve vymezené platební výměry, v nichž mimo jiné výslovně odkázal na důvody uvedené v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2154400/16/2500-31472-506359, přičemž též opětovně konstatoval, že se porušení rozpočtové kázně žalobkyně dopustila tím, že část poskytnutých finančních prostředků po porušení podmínek dohody ve stanovené lhůtě nevrátila, tedy je neoprávněně ve smyslu § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech zadržela. Proti platebním výměrům podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o nichž rozhodl žalovaný dne 13. 10. 2017 výše citovaným rozhodnutím tak, že je zamítl a platební výměry potvrdil.
16. Ve vztahu k samotnému obsahu žalobních tvrzení soud na tomto místě předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého se podává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Žalobkyně je tedy povinna jí spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 20007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Nutno zároveň zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu není přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale toliko napadené rozhodnutí žalovaného, které tvoří v dané věci s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek.
17. V nadepsaném kontextu je třeba zmínit také skutečnost, že označila-li žalobkyně v žalobě jako *„žalovaného 1. Finanční úřad pro Ústecký kraj“*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží ve smyslu § 69 s. ř. s., postavení žalovaného pouze správnímu orgánu, jenž vydal rozhodnutí v posledním stupni (tj. žalobou napadené rozhodnutí). Žalovaný je tak určen kogentně přímo zákonem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014-47), a tudíž je tímto v řešené věci Odvolací finanční ředitelství.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Žalobkyně pak v podané žalobě uvedla obsáhlou rekapitulaci dosavadního průběhu věci, přičemž uplatnila značně obecným způsobem dva okruhy námitek, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
19. V logice uspořádání žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně vytýkala nepřezkoumatelnost předmětných platebních výměrů, a v návaznosti na to tedy i napadeného rozhodnutí, pro nedostatek důvodů, neboť tyto neobsahují detailní údaje o provedení zákonných odvodů, ale pouze odkazují na tabulku z oznámení o zahájení řízení podle § 91 odst. 1 daňového řádu. Zmínila též, že předmětná dohoda byla platná až od 1. 4. 2015, ač platební výměry uvádí i období březen 2015, a že základem pro výpočet 85 % byla částka 104 000 Kč, nikoliv 192 000 Kč.
20. Protože se námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v zásadě vztahuje k platebním výměrům jako k rozhodnutím správce daně (tj. správního orgánu 1. stupně), soud posuzoval, zda může způsobit tvrzenou nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
21. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky žalobkyně; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud právní argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005- 298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Soud pak ve věci vycházel ze shora uvedené judikatury i ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí.
22. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
23. Soud poté v kontextu pouzovaného případu zdůrazňuje zejména závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. (...) Úprava náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu ovšem nepředstavuje opomenutelnou kategorii. Zajišťuje totiž, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci. (...) Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Tento postup je však namísto pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 AfS 1/2010-53).“ Odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu přitom vychází ze zásad definovaných již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7, v němž bylo vysloveno, že „soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. (...) Za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání zrušit.“

24. Vycházejí ze shora uvedeného je tak v řešeném případě třeba uvést, že dotčené platební výměry byly vydány na základě provedeného daňového řízení, které bylo zaměřeno právě na ověření a vyhodnocení skutečností rozhodných pro vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 zákona o rozpočtových pravidlech. Důvody, které vedly k tomuto vyměření, byly uvedeny v oznámení o zahájení řízení podle § 91 odst. 1 daňového řádu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2154400/16/2500-31472-506359, které bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky dne 21. 10. 2016. V nadepsaném oznámení byla žalobkyně seznámena s důkazními prostředky, které správce daně získal na základě podnětu od úřadu práce, jakož i s výsledky učiněných zjištění. Tato písemnost tak obsahovala vyčíslení jednotlivých porušení a odvodů, včetně žalobkyní poukazovaných (resp. požadovaných) dat. Žalobkyně se přitom k obsahu předmětného oznámení písemně vyjádřila dne 31. 10. 2016, když předestřela vlastní právní argumentaci, odporující právnímu názoru a výkladu správce daně. Oba platební výměry pak mimo jiné na dané oznámení, resp. na jeho obsah, opakovaně odkazují, jednalo se tedy o podklad pro rozhodnutí správce daně, přičemž v těchto výměrech bylo reagováno též na argumentaci obsaženou právě ve shora poukazovaném vyjádření žalobkyně.
25. V této souvislosti je nutno poukázat i na skutečnost, že součástí spisové dokumentace je též protokol o kontrole provedené úřadem práce u žalobkyně dne 11. 7. 2016. Žalobkyně zároveň nikterak nebrojila ani proti výsledkům této kontroly. Správce daně tedy v předmětných platebních výměrech shrnul postup v posuzovaném případě, přičemž reagoval i na uplatněnou argumentaci žalobkyně. V jejich závěru také jednoznačně konstatoval, že úřad práce vyzval žalobkyni v souladu s dotčenou podmínkou dohody k vrácení části poskytnutého příspěvku. Termín pro vrácení marně uplynul dnem 14. 9. 2016. Žalobkyně se tudíž dopustila ve smyslu § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu tím, že tyto prostředky ve stanoveném termínu nevrátila. Totéž poté platí i o žalobou napadeném rozhodnutí. V tomto se žalovaný zejména zabýval odvolací argumentací žalobkyně (plně v souladu s nadepsanou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu), vyhodnotil též veškeré důkazní prostředky obsažené ve správním spisu, přičemž mimo jiné konstatoval, že se předmětné daňové řízení týkalo pouze části příspěvku poskytnutého na základě dohody a bylo provedeno v rozsahu podnětu úřadu práce, tj. toliko porušení povinnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené v článku VI bodu 2 dohody. Žalobkyně pak měla vrátit příslušnou část příspěvku ve lhůtě uvedené v článku VI bodu 1 dohody. Žalovaný tak ve věci zřejmým způsobem uzavřel, že došlo k porušení povinnosti vrátit poskytnuté peněžní prostředky, tj. k zadržení těchto prostředků dle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Provedeným řízením tak byla ověřena oprávněnost výzvy úřadu práce, kterou tento požadoval po žalobkyni vrácení poskytnutého příspěvku na základě právě nadepsané dohody č. CVA-VN-40/2015, přičemž správce daně jí vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 104 000 Kč, když zákonná úprava nebyla dle zjištění správce daně dodržena toliko za měsíce duben a květen 2015 (tj. 2 x 52 000 Kč), kdy byl finanční příspěvek připsán na účet žalobkyně ještě před vyplacením platu a provedením odvodů, a to s odkazem na § 112 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalovaný k tomu rovněž upozornil, že podmínka uvedená v článku VI bodu 2 dohody je podstatně přísnější než odkazovaná zákonná úprava, což v rámci individuálního posouzení případu správce daně zohlednil.

26. Z veškerých výše uvedených skutečností tedy dle hodnocení soudu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně již ode dne zahájení předmětného řízení najisto věděla, z jakého konkrétního důvodu porušila dle správce daně rozpočtovou kázeň, když jako příjemce příspěvku ve stanovené lhůtě neoprávněně čerpanou část příspěvku nevrátila úřadu práce jako poskytovateli příspěvku. Žalobkyně byla současně seznámena s veškerými podklady pro dané rozhodnutí (resp. i s kontrolními zjištěními samotného poskytovatele příspěvku), které jsou také součástí spisové dokumentace. O tom, že nadepsaný důvod, jakož i všechny další okolnosti věci a učiněná zjištění, byly žalobkyni dobře známy, a to již před vydáním dotčených platebních výměru, svědčí i její obsáhlé vyjádření (doručené správci daně dne 31. 10. 2016) zahrnující polemiku s právním názorem správce daně. Z vydaných platebních výměrů pak zcela jasně vyplývá, že správce daně vycházejí z podkladů, které byly založeny ve správním spisu, a na něž ve svých rozhodnutích i odkazoval, vyhodnotil, že ze strany žalobkyně došlo k dříve popsanému porušení rozpočtové kázně.
27. Na základě dříve konstatovaného tak nelze přistoupit na námitku žalobkyně, že platební výměry, jakož i v návaznosti na to napadené rozhodnutí o odvolání, trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když neobsahují toliko výslovné uvedení dat učiněných zákonných odvodů za zaměstnance v dotčených měsících. Jinými slovy, žalobkyni nelze přisvědčit, že právě tyto skutečnosti nemohla zjistit, resp. fakticky nezjistila, z oznámení o zahájení řízení podle § 91 odst. 1 daňového řádu, které jí bylo doručeno a na které platební výměry zřejmým způsobem odkazovaly. Platební výměry se tedy opíraly mimo jiné o zjištění uvedená v poukazovaném oznámení, které měla žalobkyně po celou dobu ve své dispozici; ostatně na toto (konkrétně jeho číselné shrnutí) i sama žalobkyně ve svých podáních vícekrát odkazovala. O přezkoumatelnosti platebních výměrů pak svědčí i obsah odvolání žalobkyně, v němž vytýká správci daně nesprávnost v zaujetí právního názoru v otázce předmětného porušení rozpočtové kázně. Nutno pak v tomto ohledu znovu připomenout výše citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž v ní požadovaný standard odůvodnění rozhodnutí byl dle hodnocení soudu v řešeném případě jednoznačně naplněn, neboť je rozhodnutí žalovaného srozumitelné, obsahuje dostatek důvodů, a také plně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

reaguje na všechny námitky žalobkyně; naprosto seznatelné je též, jak byla naplněna zákonná kritéria a které podklady (zjištění) byly vzaty v úvahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).

28. Pro úplnost pak soud za popsané situace zdůrazňuje závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že *„není nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
29. Pokud se v této části jedná též o námitku jazykového výkladu rozdílu mezi formulací „v měsíci“ a „za měsíc“, tu v kontextu shora uvedeného soud rovněž neshledal jako relevantní. Ačkoliv je nutné obecně dát žalobkyni zčásti za pravdu, že nenaplnění podmínek smlouvy se dopustila nikoliv „v“, ale „za“ měsíce duben a květen 2015, nemá uvedená nepřesnost na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí žádný význam. Zvláště když i z oznámení správce daně o zahájení řízení konkrétní termíny, v nichž jmenovaná doručila úřadu práce výkazy, vyplatila zaměstnanci plat, provedla zákonné odvody a přijala příspěvky na svůj účet, včetně výše takto poskytnuté podpory, jednoznačně vyplývají. I zde soud nicméně zdůrazňuje, že správné vymezení období porušení povinností vyplývajících ze smlouvy je až podružné vedle okolností, pro které byl žalobkyni skutečně odvod vyměřen, tedy že nesplnila povinnost vrátit neoprávněně zadržené finanční prostředky vyčíslené souhrnně úřadem práce za jednotlivé měsíce ve výzvě ze dne 5. 8. 2016, a to ve stanovené lhůtě 30 dnů (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2020, č. j. 15 Af 77/2017-47).
30. Druhým okruhem námitek pak bylo, že v předmětném řízení byly porušeny lhůty ve smyslu pokynu ministra financí ze dne 7. 12. 2015, č. MF-5, a že ve věci nebylo postupováno bez zbytečného odkladu, přičemž došlo k porušení zákona. K tomu je nutno předně poukázat na skutečnost, že nadepsaný pokyn je jen vnitřním předpisem, a tudíž lhůty, které určuje, nejsou lhůtami pro vydání rozhodnutí stanovenými právním předpisem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 6. 3. 2020, č. j. 59 A 109/2019-40). Zásadním je však v daném ohledu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ve kterém byl konstatován závěr, že *„průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“* Na tento právní názor pak Nejvyšší správní soud navázal např. i v rozsudku ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, v němž vyslovil, že *„správní orgány by měly dodržovat lhůty k vydání rozhodnutí a překračovat tyto lhůty jen v nezbytně nutných případech (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou ale pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí.“* (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4). V kontextu výše citovaných hodnocení Nejvyššího správního soudu, která jsou pro daný případ zcela přílehavá, tak ani tuto námitku soud neshledal jako důvodnou.

31. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že žádné z řádně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
32. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)